

ROZHODNUTIE

Odvolací disciplinárny senát na neverejnom zasadnutí v senáte zloženom z predsedu disciplinárneho senátu JUDr. Františka Ševčoviča a členov JUDr. Zoltána Ludika, JUDr. Ivana Roháča, JUDr. Ivana Srového, PhD. a JUDr. Antónie Kandravej v disciplinárnej veci proti **JUDr. O. R.**, sudcovi Krajského súdu v I., dňa 24. apríla 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, odvolanie sudcu JUDr. O. R. zo dňa 29. decembra 2016 proti rozhodnutiu Disciplinárneho senátu, sp. zn. 2 Ds 2/2014 zo dňa 6. decembra 2016 **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny senát rozhodnutím sp. zn. 2 Ds 2/2014 zo 6. decembra 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) priznal sudcovi JUDr. O. R. (ďalej len „sudca“) v zmysle § 129 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich (ďalej len „zákon o sudcoch“) náhradu trov účelne vynaložených v súvislosti s disciplinárnym konaním vo výške 1.944,70 €, ktorú bola povinná zaplatiť Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky na účet jeho právnej zástupkyne – JUDr. V. O. a to do troch dní od právoplatnosti uvedeného rozhodnutia.

Podaním doručeným disciplinárnemu senátu dňa 23.8.2016 si sudca uplatnil náhradu trov konania vo výške 2.607,03 €, pozostávajúce z náhrady trov právneho zastúpenia

vo výške 1.526,52 € (z toho náhrada za úkony právnej služby vo výške 552,57 €, náhrada za stratu času vo výške 524,30 €, náhrada cestovných nákladov vo výške 449,65 €) plus 20% DPH vo výške 305,30 €, t. j. spolu vo výške 1.831,82 € a z náhrady trov vzniknutých bezprostredne sudcovi vo výške celkom 775,21 € (z toho náhrada cestovných nákladov vo výške 463,09 € a náhrada mzdy vo výške 312,12 €).

Disciplinárny senát v rámci uplatnených trov konania nepriznal sudcovi náhradu mzdy za účasť na pojednávaniach v dňoch 19.9.2012, 17.10.2012 a 16.3.2016, spolu vo výške 312,12 €, pretože sudca si pre účasť na uvedených pojednávaniach zobral dovolenku a nie náhradné voľno, pričom za dovolenku mu už náhrada mzdy vyplatená bola.

Disciplinárny senát takisto nepriznal ani uplatnenú náhradu cestovných výdavkov vzniknutých priamo sudcovi pri cestách na trase O. – Bratislava, pretože v danej veci sudca na svoj presun do miesta sídla disciplinárneho súdu používal osobné motorové vozidlo, ktoré nie je v jeho vlastníctve, ale ako vplývalo z listinných dôkazov, jeho držiteľom bola spoločnosť I. s.r.o.. Preto disciplinárny senát odôvodnil nepriznanie cestovných výdavkov tak, že obchodná spoločnosť si môže dať cestovné výdavky do nákladov t. j. môže si ich uplatniť ako daňový výdavok. Keďže disciplinárny súd nemal za preukázané, že táto spoločnosť si cestovné výdavky sudcu do nákladov nedala, mal za to, že priznaním náhrady cestovných výdavkov sudcovi za použitie predmetného motorového vozidla by mohlo dôjsť k duplicitnému uplatneniu a akceptovaniu týchto nákladov. Disciplinárny senát namiesto toho priznal sudcovi náhradu cestovných nákladov za použitie prostriedku hromadnej dopravy na uvedenej trase O. – Bratislava a späť spolu vo výške 112,88 € za štyri uskutočnené cesty, keď jedna spiatočná cesta vychádza 28,22 €. K uvedenému podotýkal aj to, že takto určené cestovné je na prospech sudcu, aj keď sa vyslovil tak, že nemožno od sudcu spravodlivo žiadať, aby na pojednávania v disciplinárnej veci chodil prostriedkom hromadnej dopravy a nie motorovým vozidlom.

Z uvedených dôvodov priznal disciplinárny súd sudcovi náhradu trov konania len vo výške 1.944,70 €, oproti pôvodne uplatňovaným trovám vo výške 2.607,03 €.

Voči napadnutému rozhodnutiu disciplinárneho senátu podal sudca odvolanie datované ku dňu 29.12.2016, doručené disciplinárnemu súdu dňa 3.1.2017 (ďalej len „odvolanie“). V odvolaní napádal práve nepriznanú výšku náhrady trov konania a to za nepriznanú náhradu mzdy a použitie požičaného motorového vozidla od obchodnej spoločnosti.

Sudca svoje odvolanie voči nepriznaniu cestovných náhrad odôvodňoval tým, že podľa neho disciplinárny senát neodôvodnil možnosť duplicitného uplatnenia cestovných nákladov, pretože z napadnutého rozhodnutia vyplývali len pochybnosti, že mohlo k duplicitnému uplatneniu cestovných nákladov len dôjsť a pokiaľ je disciplinárny senát na pochybách, má buď vykonať ďalšie šetrenie vo veci alebo vychádzať zo zásady *in dubio pro reo*, nakoľko disciplinárne konanie má povahu trestného konania. Ďalej ohľadom cestovných náhrad argumentoval sudca tým, že daňové odpisy s disciplinárnym konaním vôbec nesúvisia a náhrada trov konania je vzťahom diametrálne odlišným od daňových vzťahov. Podľa sudcu prístup disciplinárneho senátu je neudržateľný vzhľadom na dlhodobú súdnu prax a tiež preto, že účastníci konaní a predovšetkým ich právni zástupcovia (najmä advokátske kancelárie vo forme obchodných spoločností) by nemali nárok na náhradu trov pokiaľ si uplatňujú daňové odpisy. Okrem toho sudca poukazoval na vzťah medzi sudcom a štátom, ktorý je striktnie individualizovaný a nemá naňho vplyv aké vozidlo sudca použije v súvislosti s bránením svojich práv. Sudca sa odvolával aj na to, že použité motorové vozidlo používa výlučne on a používa ho dlhodobo, nakoľko je v príbuzenskom vzťahu s konateľom spoločnosti I., s.r.o., pričom všetky náklady naňho platil sám sudca a využíval ho v domácnosti ako náhradné vozidlo. Napokon sudca považoval priznanie cestovných náhrad vo výške teoretického použitia prostriedkov hromadnej dopravy ako výsmech v kontexte dlho trvajúceho a podľa neho nezmyselného disciplinárneho konania.

Pri otázke nepriznania náhrady mzdy podľa sudcu disciplinárny senát nedostatočne zdôvodnil svoje rozhodnutie a to aj s poukazom na to, že v úvode napadnutého rozhodnutia opisuje vymedzenie dotknutej súčasti trov. Z odvolania vyplýva, že sudca sa zrejme stotožnil s názorom disciplinárneho senátu v tom, že sudca pri svojej účasti na disciplinárnom

pojednávaniu má možnosť buď čerpať dovolenku alebo si vziať neplatené voľno. Svoj výber čerpania dovolenky obhajoval tým, že vzhľadom na § 45 a nasl. zákona o sudcoch je vtedy jeho vyjednávacia pozícia výrazne silnejšia, keďže o poskytnutí neplateného voľna prakticky rozhoduje na základe vlastnej úvahy protistrana t. j. navrhovateľ disciplinárneho konania.

Odvolací disciplinárny senát preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho senátu a na neverejnom zasadnutí zistil, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, v lehote určenej § 131 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov. Odvolací disciplinárny senát po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov rozhodnutia, dospel k záveru, že odvolanie sudcu JUDr. O. R. nie je dôvodné.

Odvolací disciplinárny senát sa stotožňuje so závermi prvostupňového disciplinárneho senátu, nakoľko ten správne právne vec posúdil. V rámci bližšieho odôvodnenia svojho stotožnenia sa s napadnutým rozhodnutím považuje odvolací disciplinárny senát za potrebné uviesť nasledovné:

Ohľadom nepriznania cestovných náhrad prvostupňový disciplinárny senát správne posúdil vec, keď konštatoval, že by mohlo dôjsť k duplicitnému uplatneniu nákladov zo strany sudcu a aj zo strany obchodnej spoločnosti, ktorá sudcovi motorové vozidlo prenajala. Disciplinárne konanie sudcu má síce znaky a charakter konania trestného, avšak len čo do posúdenia „viny“ resp. právneho posúdenia „vo veci samej“, v časti ohľadom posúdenia účelnosti a priznania náhrady trov disciplinárneho konania sa trestnoprávne zásady neuplatňujú, preto ani sudcom namietané porušenie zásady *in dubio pro reo* pri otázke priznania náhrady trov konania nemožno použiť ako odôvodnený argument. Rovnako tak disciplinárny senát je toho názoru, že pokiaľ mal sudca účinne preukázať účelne vynaložené výdavky spojené s cestou na pojednávania, mal preukázať, že k duplicitnému uplatneniu nákladov nedošlo a že prenajíateľ si náklady ako daňový výdavok neuplatnil, pretože to zo skutkového stavu zrejme nie je, ako uvádza sudca v odvolaní. Sudca ozrejmil situáciu tak, že síce je držiteľom predmetného motorového vozidla obchodná spoločnosť I. s.r.o, avšak

toto motorové vozidlo už dlhodobo využíva výlučne sudca pre vlastnú potrebu, pričom k prevodu motorového vozidla nedošlo z dôvodu jeho nízkej hodnoty s tým, že náklady na prepis tohto motorového vozidla by boli vzhľadom k hodnote auta zbytočne vysoké. Tento argument nemožno uznať, pretože právny vzťah medzi obchodnou spoločnosťou a sudcom ako fyzickou osobou je daný a súd pri priznávaní náhrady trov v časti cestovných náhrad musí dbať na to, aby osobám nevznikal neoprávnený prospech a teda, že náklady ktoré vznikli sudcovi budú preplatené výlučne jemu a v tejto súvislosti z nich nebude mať tretia osoba neoprávnený prospech vo forme uplatňovania daňových výdavkov. Tieto skutočnosti treba brať pri rozhodovaní o nároku do úvahy a nie je možné hľadiť len na striktné individualizovaný vzťah sudca verzus štát, ako to sudca v odvolaní namieta. Keďže sudca nepreukázal, že si uvedená obchodná spoločnosť náklady za sudcove cesty na pojednávania do nákladov nedala, súd z uvedených dôvodov objektívne nemohol priznať nárok na náhradu cestovných nákladov, ak by tým mohol vzniknúť stav, že si tretia osoba neoprávnene uplatní náklady sudcu ako svoje náklady pre zníženie základu dane. Súd musí v každom prípade dbať na to, aby jeho rozhodnutia nezakladali neoprávnené nároky v právnych vzťahoch mimo veci, ktorú rozhoduje.

Ohľadom nepriznaných trov spočívajúcich v náhrade mzdy prvostupňový disciplinárny senát tiež správne právne vec posúdil, pretože ako aj sám sudca uviedol vo svojom odvolaní, pri účasti na disciplinárnom pojednávaní má možnosť buď čerpania dovolenky alebo neplateného voľna. Ak by bolo sudcovi poskytnuté neplatené voľno, náhrada mzdy ako náhrada trov konania by bola posudzovaná inak, nakoľko neplatené voľno sa poskytuje bez náhrady mzdy a sudca by mal v súvislosti s uplatňovaním svojich práv nárok na náhradu ušlej mzdy počas tohto neplateného voľna. Určite však nejde o analogický prípad, ak si sudca vzal pre účasť na disciplinárnom pojednávaní dovolenku, pretože za dovolenku mu zo zákona náhrada mzdy v plnej výške patrí. Ak by prvostupňový disciplinárny senát priznal sudcovi náhradu uplatňovanej mzdy, došlo by k situácii kedy by mu bola v podstate za ten istý čas vyplatená ušlá mzda dva krát, jednak ako náhrada mzdy zo zákona pri čerpaní dovolenky a jednak ako náhrada trov v disciplinárnom konaní. Z uvedených dôvodov je takýto nárok sudcu neprípustný. Neobstojí ani odvolacia námietka sudcu, že pre účasť sudcu na disciplinárnom pojednávaní je lepšie a jeho pozícia je pri čerpaní dovolenky silnejšia, pretože o poskytnutí neplateného voľna rozhoduje v podstate ten istý subjekt, ktorý je v disciplinárnom konaní jeho protistranou. Predmetom v tomto konaní bolo

vyriešenie námietky sudcu o nepriznaní ušlej mzdy ako náhrady trov v disciplinárnom konaní za podmienky, že čerpal dovolenku na zotavenie, preto disciplinárny súd posudzuje aktuálny skutkový stav, kedy sudca čerpal dovolenku a pri rozhodovaní neberie do úvahy teoretické scenáre o tom, že ak by si vzal neplatené voľno, predseda jeho súdu by mu ho neposkytol. Sudca má možnosť si vybrať a tak v tomto prípade nesie plnú zodpovednosť za svoje rozhodnutie čerpať dovolenku pre zúčastnenie sa disciplinárneho pojednávania pričom platí, že náhrada mzdy mu ako trovy konania priznaná byť nemôže, pretože by mu bola priznaná duplicitne, nakoľko mu už vyplatená bola.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 24. apríla 2017

JUDr. František Š e v č o v i č , v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Vypracoval: JUDr. Ivan Syrový, PhD.

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová